

Jem-irre

Psz. 3693.

Jem-irre

Psz. 3693.

Jem-irre a Riegoy városállamok egyike, a Riegoy-öböl keleti partjának északi régióján fekszik. A 13 000 lakosú kikötőváros, és önálló városállam, fontos kikötő és kereskedelmi központ, a Kagylóösvény egyik állomása, a szerencsejátékok és állatviadatok itteni paradicsoma.

Földrajz

Jem-irre a város neve, mely egyben önálló városállam is. Tekintélyes földterület, és jó pár falu tartozik hozzá, a szárazföld belseje irányában.

Domborzat

Jem-irre városállama a Riegoy-öböl keleti partszakaszának Perella-félszigetén, és a mellette lévő öböl partján fekszik. A legendák csodaszép halászlányáról elnevezett öböl partján három domb is emelkedik, ezekre épült az idők során egybeolvadó város.

A városok annak idején addig terjeszkedtek, ameddig hajóval egy nap alatt elérték még területeiket, így területe a parton alig harminc-negyven mérföldnyire nyúlik. A szárazföld belseje felé területe Hatam városállamának földjeivel határos, gyakorlatilag elzárja előle az öblöt, mely a történelem során több összeütközéshez is vezetett. A Kék-Doardon hegység emelkedő területei már a szomszédé, így Jem-irre szinte teljes egészében csak sík területet és tengerpartot birtokol. Természetes folyója nincs, ám a Doardonból számtalan apró patak folyik területére, és a tengerbe is, több szép vízesést képezve.

A talaj jó minőségű, az egykori tengeri hordalék a hegyek folyóitól itatva évszázadok alatt sem merültek ki, így a város környékén gazdag kertek, gyümölcsösök sorakoznak. A tengerpart azonban sziklás – innen ömlenek alá a kisebb patakok – és magas, kikötésre kevés alkalmas helyet szolgáltat, ezért is van Jem-irre öblének jelentősége a térségben. A sziklafal magassága öttől húsz lábíg változik.

Éghajlat

Az öböl éghajlatát jelentősen befolyásolja a Sirenar partjai előtt elhaladó meleg tengeráram, amely miatt a hideg és a hó jószerivel ismeretlen errefelé. A nyár forró, ám csapadékos, a tél enyhe, kisé szárazabb, szeles. A szél állandó, leggyakrabban a tenger felől fúj, ám gyakori a délkeleti, szárazabb, melegebb szél is, a kettő gyakran okoz heves, ám rövid viharokat.

Másik érdekes helyi jelenség – mely az egész öbölben mutatkozik – a ruakhar. A vízfelszínen terjengő ködöt a meleg tengeráramlás hozza létre, és különösen az alkonyati, és a hajnali órákban aktív, ám időjárástól függően akár nappal is több láb magasságúra nőhet. A helyiek babonás félelemmel tekintenek rá, a ködből elsüllyedt hajók ropogását, elkárhozott legénység jajongását vélik hallani, nem csoda hát, ha elkerülik, amikor csak tehetik. A ruakhar a sirenari partokon gyakori, a keleti partvidék városait szinte soha nem éri el. Ugyanakkor tagadhatatlan, hogy minden évben tűnnek el hajók a partoktól és a zátonyoktól távol úgy, hogy tavasszal, az idő kitisztulásával sem kerülnek elő. Emiatt aztán ki-ki vérmérséklete szerint a kalózokat, az isteneket vagy a Hatodkori átkokat hibáztatja...

Ásványok és természeti kincsek

Jem-irre területe nem nevezhető ásványokban gazdagnak, ahhoz már túl messze van a Doardon. Építkezéshez a helyi tavak agyagos talajából készített, égetett téglákat, és a helyi erdők fáit használják. Néhány külszíni bánya működik ugyan, amelyik a tengerparti üledékes kőzet kitermelését végzi, ám ez nagy erőfeszítésbe kerül az agyaghoz képest, így nem túl népszerű. A jó termőföld mellé a természet kárpótolja a jem-irreieket szegényes ásványkincseikért a tenger adományaival is, amit, a Riegoy városállamok többi településéhez hasonlóan számtalan módon tanultak meg kihasználni az itteniek. Bőséges hal, különleges vízinövény kínálatával a tenger szinte minden évszakban bőséges étellemmel látja el a várost.

Növények

Jem-irre vidékének növényzete gazdag, az alföldi és a tengerparti területek növényvilágának sajátos keveréke jellemzi. A Doardon erdei sok helyen ma is a tengerpartig nyúlnának, ha a városok az idők folyamán ki nem vágták volna őket, így Jem-irre is bőséges fatartalékokkal rendelkezik. Leggyakoribb fája a tölgy és a szil, ami legtöbbször a hajóépítők műhelyeibe kerül, a vízpartokon a fűz, a kosárfonók alapanyaga, valamint gyakori még az aranyló fájú, könnyen megmunkálható gayacca, a híres fafaragók kedvelt alapanyaga. Gyümölcsfélékből az alma, körte, eper és a citrusfélék jellemzőek. Szólni kell nevezetes szőlőjéről is, az alkonyi tűzszőlőről, melyből a híres Napnyugat nevű bort is készítik.

Leggyakoribb cserjeféléi a kedvelt trapam, a kökény és a vadrózsa. A tengerparton szinte csak fű nő, említésre a kövekbe kapaszkodó sirályfű és a szamárgyom, valamint a réteken növe dús szárú haglafű, és a fehér bolyhos termésű vándorfű érdemes.

Jelentős a használata a tenger növényeinek is, legyen szó a hajnalalgáról, vagy a vízcitromról.

Jellemző növények

Gayaccafa

A Riegoy-öböl mellékén honos fafajta, melynek elf elnevezése terjedt el. A magas, vékony fa akár harminc lábnyira is nőhet, törzse azonban ilyenkor is ritkán haladja meg a fél lábás vastagságot. Kérgé sötét, és vastag, gyakran egy arasznyi is lehet, fafaragóknál gyakori tüzelő, érdekessége, hogy füstje jellegzetes, enyhe illatú, akárcsak fájának. Fája aranyló sárga, mintha festették volna, színét nem veszíti el szárazon sem. Jól megmunkálható, a fafaragók kedvelt alapanyaga. Levele tenyérnyi, csúcsos, világoszöld, virága apró, fehér, ám a közepe sárga. Termése a makkhoz hasonló, ám azzal ellentétben rossz, keserű ízét még az állatok sem szeretik. Az alkimisták ellenben gyomorfogót készítenek belőle.

Alkonyi tűzszőlő

Riegoyi szőlőfélé. Fája barna, csavaros, indái vékonyak, levelei apróbb az átlagosnál. Szőlője vörös, nagy szemű, és az alkonyi napfényben mintha belül lángolna, innen kapta a nevét is. Szőlőjéből készül a Napnyugat nevű, félszáraz vörösbor, amely igen erős ital hírében áll, egy-két kupányi is hamar az ember fejébe száll.

Trapam

A Riegoy partvidéken honos cserjeféle. Egy-két láb magasra nő, ága tekervényesek, nem ritkán egymásba akadnak. Fája kemény, világosbarna, kérgé vékony, zölde mintájú. Kedvelt alapanyag, mert nemcsak tartós, de szerkezete folytán kiválóan színezhető is, megfelelő kezeléssel olyanná festhető,

mintha a fa saját színe lenne. Fegyvernyelekhez használják, de csak rövidkekhöz, ugyanis ritkán vágható belőle két-három arasznál hosszabb, jól használható szakasz.

Sirályfű

Tengerparti fűféle, az északi kontinensfélen elterjedt. Sötétzöld csomókban nő, levelei vastagok, hosszúkásak, átlag kétarasznyiak. Szélesen sziklákba kapaszkodó gyökereivel a legszelesebb helyeken, olykor sima köveken is megél. Nevét arról kapta, hogy több tengerparti madár is készít fészket a puha levelek közé – a tojásgyűjtők nagy öröme – ám érdekes módon éppen a sirály a legritkábban.

Szamárgyom

Kék virágú, szürkés szárú fűféle. Nevét makacsságáról kapta, ugyanis a legnehezebben kiirtható gyomok közé tartozik. Az állatok legelik, és apró virágai még akkor is szépek, ha nem rendezetten nőnek. Azt más kevesebben tudják, hogy illatos szirmaiból jellegzetes dzsadvíz nyerhető.

Haglafű

A Riegoy mellék jellemző fűféléje. Akár három arasz magasra is nőhet, szára zöld. Levelei hosszúkásak, vastagok, húsosak, ezért az állatok kedvelt legelnivalója. Virága jellegtelen, zöld, termése virágzatszerű, magjai borsónyiak.

Vándorfű

Gyakori fűféle az északnyugati tengerpartokon, elsősorban a Fendor-tenger partján, és a Riegoy-öböl mellékén gyakori. Alacsony, sötétzöld, cakkos levelű növény, mely nagy telepekben nő. Nevét arról a tulajdonságáról kapta, hogy telepei szinte vándorolnak, az időjárás, csillagállások, és ki tudja, még mitől befolyásoltan hol itt, hol ott nőnek. Termése félarasznyi, fehéres, repülőpamacsokkal ellátott apró magok, melyet a szél fúj messzire, „hófelhővel” borítva a környéket.

Hajnalalga

A Riegoy-öböl északi felén élő algaféle. Különös tulajdonsága, hogy teste halovány, áttetsző, és legjobban csak a hajnali fényben látható, általában ekkor gyűjtik eredményesen. A parti népek az algabor kategóriájába sorolt szeszt készítené belőle, az arzú azonban megtévesztő, ugyanis ereje töredéke a méregerős, up-umbari algaborénak. Az arzút sokan víz helyett is fogyasztják a vidéken.

Vízicitrom

A déli, melegebb tengerpartok köveibe kapaszkodó vízinövény. Szára egy-két lábnyi is lehet, a víz alatt terülnek el nagy, kerek, zöld levelei. Nevét terméséről kapta, mely citrom alakú és színű, ám íze rosszabb annál, és mérgező is, ezért csak a méregkeverők használják olykor.

Állatok

A Jem-irre környéki erdőkben az őz és a szarvas, vaddisznó, míg a mezőkön a fácán és a nyúl a leggyakoribb. A térség ragadozói a róka, farkas, időnként a Doardon erdeiből idáig kóborló hegyi leopárd. Esetenként, ha a tél túl zord a hegyekben, még medve is előfordulhat a város környékén. Jelentős mennyiségű háziállatot tartanak a Jem-irre melletti falvakban, főleg szarvasmarha és a baromfi gyakori, a hegyhez közeledve pedig disznó és kecske, bár e kettő utóbbi a közeli Hatam jellemzője.

Gazdagnak mondható a tengerparti élővilág. A parti sziklákon vízimadarak költenek, tojásaik gyakoriak a városiak étrendjében. A vízből számtalan halféle kerül a piacokra, elsősorban a tőkehal és a maar gyakori, és többen foglalkoznak a ritkább tengeri, vagy parti élőlények begyűjtésével is. Ínyencségnek számít a polip és a cápa is. Az óceán közelsége azonban nem csak a halfélék nagy számára, de a veszélyesebb ragadozók megjelenésére is hatást gyakorol, nem ritka, hogy különböző, sokszor senki által nem ismert tengeri szörnyek bukkannak fel a partok közelében, hogy azután legtöbbször önszántukból távozzanak a vidékről.

Történelem

Jem-irre mai helyén csak a Psz. 1532-től létezett a maival azonos néven város. A területen, még a crantai időkben több halászfalu is működött. A kyr hódítás idején már jegyezték egy Glen-irre nevű várost, mely a Perella-öböl déli felén állt. Kikötője már akkor alkalmas volt a nagyobb hajók behajózására is, noha a hadi jelentések szerint a pillanatok alatt bevett város parti létesítményeit ki kellett alakítani a hatalmas kyr hajók fogadására és rakodására. Glen-irre nem emelkedett jelentős szerepre a Kyr Császárság elmúltával sem. Egyszerű tengerparti városka volt, mely a közvetlen szomszédságában termelt mezőgazdasági javakat hajózta ki a tengerre, hogy azokat a birodalom távoli vidékeire szállíthassák.

Pe. 2700-2400-ig terjedő időszakban területe a Gobraid királysághoz tartozott, ez idő tájt alakult ki önállósága is. A város feljegyzései szerint Psz. 824-ben Glen-irret fallal vették körül, melyhez zömével a parti sziklák köveit használták. Mind a városfal, mind több jelentős épület helyét crantai romokra helyezték, néhányuknál ez a mai napig így van. A Psz. 950-1300-ig terjedő időszak Dinis virágkora volt a Riegoy-öböl mellékén, a városállamok többsége, így a lassan ocsúdó, környező falvakat sarcoló Glen-irre is fejet hajtott a déli város urai előtt. Erre az időszakra, a Psz. XII. század elejére (Psz.1120) tehető a Haonwellt és az északi erv hercegségeket a Riegoy városállamokkal összekötő kereskedelmi út megnyitása. Bár az út, mely Kahrén és a Fendor-tenger mellékén haladva, a Shanice és a Doardon közötti Krassal-hágónál lép a Riegoy városállamok területére, bár hosszú és nem minden veszély nélküli volt, de beindította a kereskedelmet az addig eléggé elszigetelt régióval. A kereskedelmi út első fontos állomása Up-Uambar, és csak onnan kanyarodik a városállamokat összekötő Kagylóösvény Jem-irre felé, a város jelentősége mégis jelentősen nőtt vele. A Psz. X. századra tehető az első pyarroni hittérítők megjelenése, később a rohamosan terjedő pyarroni vallás, és a csak ide jellemző boithánus rend megjelenése.

Az alig négyszáz esztendősinisi uralom elmúltával a rend felbomlott, és több városállam is egymásnak esett. A tengerparti települések a közeli, ám a szárazföld belsejében lévő, a Doardon lejtőin felnövekvő településsel, Hatammal kerültek konfliktusba, elsősorban annak nem létező tengeri kijárata, és a kagylóösvény kereskedelmének helyi ellenőrzése okán. A nagyjából Psz. 1400-1500-ig terjedő, a vidéket többször lángokba borító konfliktusnak végül a kölcsönös kimerülés vetett véget, ám a tengerpart tanult az esetből. A glen-irrei városkához két környező domb faluja is csatlakozott, ekkor vette fel a mai Jem-irre nevet is, mely az arkat egy régi dialektusa szerint a három domb városaként fordítható. Psz. 1532-től beszélhetünk tehát Jem-irreről. A várost ebben az időben a területi megosztottság jellemezte, a csatlakozott részek sokáig normális fallal sem rendelkeztek.

A város jelentőségét nem csak kikötői és mezőgazdasági terményei adták, de egyre jelentősebb szerepet öltött a harci kutyák idomítása, valószínűleg a közeli hegyvidékeke kutyás vadászeitől eredeztethetően. A Psz. XX. századra állandósultak a nagy klánok és vezető céhek, melyekből a városállamot vezető Várostanács, a Hassirun alakult. A kereskedelem és a közös fekvés, de ugyanígy a kalózok egyre terjedő, az egész öbölre kiterjedő tevékenysége lassan egy oldalra állította a városállamokat. A sok bevándorló, mely a kereskedelem révén a lassan megalakuló Északi Szövetség területéről áramlott az öbölparti városokba is közrejátszott abban, hogy a városállamok népe ki akarta hangsúlyozni függetlenségét. Ennek következménye lett, hogy a termelés oroszlánrészét végző, és a legtöbb joggal bíró céhek egyre zártabbá váltak. Hosszas politikai előkészületek után Psz. 2250-ben, a vezető szerepű Dinisben megkötötték a Sósöböl paktumot. Az egyezmény sokkal inkább gazdasági és kereskedelmi jellegű, mint politikai, mégis gyakorlatilag laza politikai egységet teremtett a korábban marakodó államok között. A kereskedelmi jogok, területek felosztásával gyakorlatilag megszűnt az ok a további torzsalkodásra, és bár ahogy azt a történelem több alkalommal is megmutatta, a saját

érdekeit követve számos városállam kész megszegni az egyezményt, mégis egy alapot jelentett az öbölmenti népek számára a békéhez.

Jem-irre városa mint második állomás, kereskedelmi központ szerepelt, előnyét növelte az is, hogy a Riegoy városállamok északi kapuja, Up-umbar elég nagy lett hozzá, hogy több állammal összekülönbözzön, így Jem-irre tökéletes megoldás volt azok számára, akik el akarták kerülni. A városállamból lassan az öbölbeli kereskedelmi hajózás mellett kialakult a távontengeri kereskedelem is, óceánjáró hajók indultak Erionba, és az Mer'Darayen keresztül az Északi szövetség államaiba is.

Jem-irre városa stabilan haladt a fejlődés és a gazdagodás útján. A kereskedelem mellett az állatviadatok és a szerencsejáték központjává is vált, a fogadás az itteniek életének részévé vált, csakúgy, mint az akár városok becsületét is több esztendőre meghatározó viadatokon való izgulás. A külpolitika rendeződése után a városállamon belüli erőpróbák következtek, a vezető idomár és hajósklánok között kialakult a mai rangsor. A Psz. 2500-as évekre kialakult a klánokon belüli erőviszony is, és szinte mindenütt örökletessé vált a klánvezéri tisztség, a klánvezetőkből lettek a mai patríciusok, a hasseyarok. A klánok vagyonával együtt hatalmuk is gyarapodott, és egyre több területen szabályozták tagjaik életét, a születéstől a tanítatáson át a temetésekig. A klánok nem csak a városban, de azon kívül is egyeduralkodó hatalommal léptek fel, ugyanis egyre több földterületet vásároltak fel, így azon, mint földesúr léphettek fel. Nem csoda, hogy ha a klánok fejei lassan kis uralkodókká, de legalább is nemes urakká váltak. Vagyonuk ma is megkérdőjelezhetetlen, és nemesi mivoltukat is csak kevesen vitatják.

Az öböl vidékét nem érintette a Zászlók háborúinak sora, területük biztonságos messzeségben volt. Bár ügynökök ide is eljutottak, leszámolások, szövetségesek keresése előfordult, a kereslet olykor megnőtt egy-két termékre, és bizonyos időkben többen kerestek menedéket és boldogulást az erv államoktól ilyen távol, mégis azt mondhatjuk, hogy a városállamok, így Jem-irre gazdagságára sem jelentettek befolyást a Zászlóháborúk.

Az öböl városállamait Psz. 3677-ben rázta meg szó szerint a földrengéssel kísért szökőár, melyet az Istenek Haragjaként emlegettek. A több várost, kikötőt romba döntő iszonyat Jem-irré is elérte, és a kikötő jelentős részét lerombolta, hajóinak majd felét megsemmisítette. A városnak annyi volt a szerencséje, hogy szinte mindenki így járt. Jem-irrének elég hamar sikerült kilábalnia a válságból, így hamar kedvelt kikötővé válhatott ismét.

Jem-irré azonban a békés boldogulás, a pezsgő kereskedelem, az izgalomtól terhes viadatok jellemzik, ma is, a városból kiváló és keresett borok, állatok és gyümölcsök, harci kutyák és hajók kerülnek ki. Legutóbb a Psz. 3690-ben zavarta meg a nyugalmat egy zavaros eset, mely kis híján a Tyrrat idomárklán bukását okozta, és állítólag egy crantai szellemhez voltak köthetők.

Lakosság

Jem-irre 13 000-es lakosságát a crantai eredetű maldárok, és a hegyi galodok kyrekkel, mára pedig nem kevés elf és erv vérrel kevert népessége alkotja. A városállamban zömében emberek élnek, a tengeri törpéknek nincs számottevő közössége erre, az elfek pedig nem szívesen látott vendégek, mivel korábban többször keveredtek összetűzésbe a városi vezetéssel az állatviadatok kapcsán.

A jem-irreiek legtöbbször átlagos termetű, sötét hajú, kékes, szürkés és világosbarna szemű, izmos alkatú, szörzetük erős. Elterjedt köznyelve a romlott kyr dialektusra visszavezethető arkat, amely több elf, de még egy-két crantai szót is tartalmaz. Emellett többen beszélnek a közöset, és néhányan az ervet is.

Az itteniek kedvelik a bő, gazdagon redőzött ruhákat, fejükre széles karimájú kalapot tesznek. A nők hosszú hajat, a férfiak legtöbbször szakállt növeszt. Az egyszerűbb emberek körében is divatos a mintás szőttes, talán az elfek hatása a növényminták imádata. Színekből a világos dívik, mindenféle

árnyalatban, bár a túlzott színpompát nem bírja a jem-irrei ízlés. A férfiak vékony fegyverövet, a nők kevés ékszert viselnek, inkább a minőséget helyezik a mennyiség elé. A nők zárt, szintén redőzött, hosszú ruhákat viselnek, legkevesebb díszítéssel. Gyakori körükben a nagy, ízlésesen mintás vállkendő, amit a szél ellen a fejükre is tehetnek. Divatos a hajfonás, és a színes szalagok használata is, a férjes asszonyok hajukat, a férfiak – talán törpéktől ellesett szokásként – szakállukat fonják két vagy három ágba.

A jem-irrei ételeket a változatosság jellemzi. Felváltva kerül az asztalra a tenger gyümölcseitől a zöldségeken át a marha- és baromfihúsig minden. Legtöbbször változatban mégis a halételeket készítik, alapanyagát főleg az erre gyakori tőkehal és maar adja. Az itteniek ritkán eszik ugyanazt, ám a külhoniak egyként fűszerszegénynek jellemzik az ételeket, nem is alaptalanul. Jem-irre vidéke nevezetes a sajtokról is, melynek legalább százféle változatát ismerik. Legnevesebb a nagylyukú karfal, vagy a dióval ízesített, erős ízű ralakk, melyet az erv államokban is keresnek.

Jem-irrében az emberek többsége gyakran víz helyett is valamilyen szeszt iszik. Legelterjedtebb italuk az algából készült, gyenge arzú, ám szinte minden férfi hódol valamilyen erős italnak is, nem telik el reggel egy pohárka obolke nélkül, ezt a fehér örömmel készült pálinkafélét nagy mennyiségben és változatban készítik errefelé. Az értőbbek több borból is választhatnak, ám a legkedveltebb a szintén itt termő alkonyi tűzszőlőből készülő Napnyugat, vagy a különböző gyümölcsborok is, mint amilyen a kevésbé erős, ám annak ízletesebb eperfa gyümölcséből érlelt, hangzatos Éjcepp nevet viselő bor is.

Szólni kell még a különböző bódítószerekről, melyek élvezete ilyen vagy olyan formában, de igen jellemző az itteni lakosokra. Sok helyen találni enyhe hatású füstölőket, gyakoriak a szép álmokat hozó gyertyák és borogatások, de elterjedt a vágyat és örömet fokozó szerelmi serkentők használata is. A városban több álmotanya és füstkamra is üzemel, és a közfürdőkben is mindig találni olyan gőzkamrákat, ahol valamilyen önpusztító anyagot vegyítenek a sűrű levegőbe. A legsúlyosabbak egyike a démonfüst nevű bódítószert, melynek sárgás füstjét fürdőkben élvezik a meztelenre vetkőzött férfiak, ám, gyakran nőket is beengedve gyakran torkollik orgiába a kábulat.

Kultúra

Külhoni mértékkel furcsák lehetnek az itteni erkölcsök is. Talán a jólétnek köszönhető, hogy az itteniek számára fontos az egyéni boldogság, és ennek a család kötése sem állhat útjába, gyakoriak a szeretők, rövid kapcsolatok, ám az otthon szentsége sérthetetlen, ezt mindenkinek be kell tartani. Ugyanígy sérthetetlen a család is, és – ezt sok külhoni nehezen fogja fel – a család vendégei is annak részévé válnak, még ha csak ideiglenesen is. Általános a vendégek fogadásának szokása, a vendégekkel kedvesek, azok ottlétükig élvezik a család védelmét, és jogait, de kötelezettségeiket is! A Jem-irreiek általában becsületesek, az adott szó számít esetükben, főleg, ha valamilyen szesszel ittak rá. Az üzletben mindkét fél elégedettségére törekszenek, az itteniek nem becsapni igyekeznek a másikat, egyszerűen erősebbnek kell lenni annál, ha nagyobb hasznot akarnak húzni. Ennélfogva más vidékekhez képest enyhébb a zsarolás, a védelmi pénzek de még a rablás megítélése is.

Talán az itteni pyarroni vallás furcsa különbözőségei szülik azokat a szokásokat, melyeken a külhoniak gyakran megdöbbennek. Ilyen például az újszülöttek vérben való fűrésztésének szokása. A Riegoy-városállamokban minden háznál, ahol gyermekáldás várható, tartanak valamilyen állatot, melyet a gyermek születése pillanatában levágnak. A kisdedet, miután felsírt, megmerítik az állat összegyűjtött vérében, hogy az megvédje a gonosz szellemektől és betegségektől. A hiedelem szerint a gyermek a legyilkolt állat egyes jó tulajdonságait is öröklő, ezért a leggazdagabb házaknál előfordul, hogy párducot vagy medvét fogatnak be e célból, bár egy kiváló vérvonalból származó telivér vagy vadászólyom is megfelelő áldozat lehet. A legszegényebbek kóbor kutyát vagy macskát, esetleg

galambot ölnek le ebből az alkalomból, a halászok között pedig a különféle cápák örvendenek a legnagyobb tekintélynek.

Szintén az állatokkal való egykori szoros kapcsolat megjelenése a védőtotem választása is. A gyermekek ötesztendős korukig a közösségtől védőállat totemét kapják, mely gyakran kapcsolatban áll a majdani foglalkozással is. A hiedelem szerint az állat szelleme vigyáz majd a gyermekre, és miután felnőtt, a totem állatai is megkülönböztetett figyelemmel viseltetnek iránta. A halászok így tengeri ragadozókat, a vadászok hegyi állatokat, a pásztorok gyakran farkast kapnak, és bizony a felnőtt gyermeknek nincs más választása, ha hasznosítani akarja a totemek védelmét, mint a közösség számára kijelölt útját járni. A totemet leginkább az ifjú mellkasára, vagy a melle közé tetoválják, ritkábban – főleg a gazdagabbak körében – valamilyen ékszer formájában viselik is, amelyből ilyenkor mindig csak egy lehet. Nem jó azonban túlzásokba esni és a szerencsét kísérteni, erre int Uszonyos Tradd legendája, aki hét tengeri szörny képét visete mellkasán, és az ostromló hajók körüli véres vízben hemzsegő cápák között is megfürta azok oldalfalait. Az istenek azonban megharagudtak a nagyképű legényre, és egyik alkalommal, amikor úszótudományával és sérthetlenségével hengegett, vízi szörnyekkel tépették szét. Vére azóta is minden naplementekor vörössel színezi a tengert a láthatáron.

Jellemző a felnőtté avatás szokása, amely ma is fordulópont egy öböllakó életében. A fiúk tizenhárom éves korukban, a lányok első havivérzésüket követően három hónapig oktatójuk – aki általában a család oldalági férfi-, vagy nőrokona – mellett készülnek a beavatási szertatásokra, ami majd véglegesen lezárja gyermekkorukat.

Sajátos az itteniek temetkezési szokása is. Az ősök agyaggal bevont, szoborrá formázott koponyáit (előkelő házaknál csak azoknak márványmásait) házuk egyik sarkában őrzik, ahol apró oltárt állítanak a tiszteletükre.

Több helyi legenda is született a Riegoy öböl meseszerető népének ajkán, melyet gyakorta felelevenítenek a külhoni bárdok is. Ilyen Perella legendája is.

Perella, még a crantai időkből származó legendája szerint egy csodaszép halászeány volt, akit kalózhajó ragadott el. A kapitány fia azonban szerelembe esett a gyönyörű lánnyal, és haragra gerjedt apja, aki mégiscsak a kalózok kapitánya volt, kidobatta őket a hajóból. Annir azonban – aki igencsak irigyelte a lány szépségét – megsegítette őket, a mélység szörnyei csápokkal nyúltak értük, és egymást váltva terelgették őket a part felé, életükre és épségükre vigyázva. Ahol végül öt nap és öt éjjel után partra értek, egy békés öbölben házat építettek maguknak, és az öblöt a lányról nevezték el. Az istenek azonban nem azért vannak, hogy megkönnyítsék a halandók életét. Perella egy éjjelen jelenést látott, és egy fényesen ragyogó sellő képében maga Annir állt elé. Az istennő segítségével cserébe a lány szépségét követelte magának, ám a halászeány nem akart rúttá lenni, hiszen egyebe sem volt. Addig-addig beszélt a sellő lelkére, addig bizonygatta, hogy a szépség önmagában nem érték, ám a szerelem az, hogy Annir végül megváltoztatta kérését, és a kalózfiú szerelmét akarta magának. Hamarosan egy másik lány jelent meg a parton, akinek nevét, mert sem szép, sem jó nem volt, megjegyzésre sem tartották érdemesnek az ősök. A fiú mégis beleszeretett, ám csak Perella tudta az igazságot, de ő nem szólhatott. A pár odébb költözött hát, az öböl másik partjára, hogy ne zavarja őket a csöndessé vált, ám még mindig mesés szép leány. Amit az örökkévaló istenek nem tudtak, abban a halászeánynak igaza lett, mert a fiú szerelme lassan alábbhagyott, és újra látogatni kezdte a halászeányt. Az azonban vissza nem fogadhatta, hogy magára ne vonja az istennő haragját, aki így is minden éjszakán szökőárral pusztította a partot, amikor a kalózlegény odavolt. Ezért a fiú kettejük közé költözött, ott emelt magának házat, ezután hol egyik, hol másik lányt látogatva, hogy egyként tegyen kedvükre, és csillapítsa mérgüket. Ezért épült Jem-irre három dombra, és ezért olyan csalfák az itteni asszonyok.

Jem-irre történetei közé tartozik a Hűtlen Garik legendája is. A szemrevaló ifjút állítólag azzal büntették az istenek, hogy bár vonzódtak hozzá a nők, ő maga nem volt képes örömet adni nekik. A fiú

elhatározta, hogy megváltoztatja ezt, és azt eszelte ki, hogy számos nagyhatalmú asszonynak csavarja el a fejét, közöttük a város szemrevaló papnőjének is, akik befolyása, imái talán elegendőek lesznek rá, hogy az isteneket jobb belátásra térítsék. Garik sorra csavarta el a csalfa jem-irrei asszonyok fejét, ám az éjszakai együttlét közeledtével mindig megszökött, és csak egy levélkét hagyott hátra, melyben imát kért a vággyal telt asszonyoktól. Terve azonban nem vált be, Annir haragra gerjedt papnője egy óriási polipot idézett a szemtelen fiú megbüntetésére. A polip a városra támadt, több házat zúzott össze, mire Garikra talált, aki akkor is éppen egy gazdag asszony hálószobájából menekült. A fiúnak nem volt más választása, megküzdött a teremtménnyel, és nyolc karját le is vágta, mire az, az utolsóval halálra sújtotta a jóképű legényt. Jem-irrében azóta is él a mondás, miszerint faképnél hagyta, mint Garik a papnőt, amely sejtetni enged a megcsalott haragját, és az esetleges bosszút is.

Gazdaság

Jem-irre gazdaságát a mezőgazdaság és a kereskedelem határozza meg. A várostól keletre fekvő, jól termő talajú területeken gabonából, zöldségből és gyümölcsből is termelnek annyit, hogy az öböl más városaiba is bőven jusson belőle. Takarmányt is bőven termelnek, és nagyszámú szarvasmarhát tartanak. Jem-irre nevezetes a sajtjairól is, nem csak a helyiek kedvelik, de a városállamok más vidékein is szívesen fogyasztják az innen származó sajtokat. Az Északi Szövetség felé induló karavánokat is jócskán megpakolják az innen származó sajtokkal.

Az itt termelt gyümölcsök nem csak leszedett állapotukban keresettek, de Jem-irréből több híres bor és pálinka is származik. Nevezetes borai a Napnyugat és az Éjcsepp, égetett szeszből a fehérürömmel készült, méregerős obolke és az algából nyert arzu szerzet magának nevet.

Jem-irre környékén keresettek a város körül készített agyagtéglák és mázas cserepek is. Még olyan helyeken is megveszik őket, pusztán nagyzolásból, ahol egyébként más építőanyag is rendelkezésre áll.

A városállam másik nevezetessége a különböző harci állatok – főleg kutyák – tenyésztése. Ez olyannyira jelentőssé és megbecsültté vált, hogy mára a városállam vezetése is a különböző idomárklánok kezében összpontosul. Jem-irre harci kutyái, és harci idomárai messze földön híresek, olykor még az Északi Szövetség államaiból is felkeresi az itteni klánokat az, aki kivételes képességű harci állatot szeretne.

A termelés mellett a városállam a kereskedelemből is jelentős haszonra tesz szert. Kalmárflottája otthonosan mozog a Riegoy-öböl keleti partjain, hajói akár a legdélebbi városba is eljuthatnak. Északi város lévén jelentős a távolsági kereskedelme is, kikötőjében hasas óceánjárókat pakolnak meg, amik azután Elfendelt megkerülve a földrész keleti partjai mentén indulnak Erion felé, és áruikat a közbeeső kikötőkben rakják le. Más hajók az északi Mer'Daray-tengeren hajózva jutnak el az Északi Szövetség kikötőibe. Több olyan városállam is igénybe veszi Jem-irre kisebb kikötőjét, akik valamilyen oknál fogva el akarják kerülni Up-umbar kikötőit, vagy az ottaniak vigyázó tekintetét.

Jem-irre az egyik északi állomása a régi kyr út maradványaira épült Kagylóösvénynek is, így szinte mindenből rendelkezik megfelelő ellátással és utánpótlással. A piacokon szinte minden beszerezhető, ám az árak magasak, néha a máshol meglévő háromszorosai lehetnek.

Jem-irre fizetőeszköze a zanir. Első alkalommal Psz. 2700-as évek elején verették, és a zanir azóta is a városállam kedvelt pénze. Az arany zanir kisebb tenyérszerű, hatszög alakú, vastag, magas nemesfém tartalmú, hagyományosan Jem-irre látképe díszíti. Az ezüst ötszögletű, recés szélű, általában harci kutyát ábrázol. A réz zanir kerek, apró. A Riegoy városállamokban mindenütt szívesen látják az itteni pénzt, ám különben már jobban örülnek az ismert erv, vagy éppen erioni érméknek, akik azonban ismerik, nem utasítják vissza a jem-irrei arany zenirt.

Jem-irrében is vannak céhek, de jelentősen különböznek az erv céhektől. A Riegoy-öböl mellékén csak a legjelentősebb iparágak mesterei tömörültek céhbe, nem elsősorban a gazdasági szövetség, mint a nagyobb haszon megszerzése és elosztása miatt. Később ezek a céhek meggazdagodtak, jelentős földterületeket vásároltak, ahol úgy tevékenykedhettek, mint máshol a földesúri hatalom. A céhek hatalmának megnövekedésével vezetőik lettek a város irányítói és a céheken belül is nagyobb hatalomra tettek szert. A céh mára már az élet minden területén irányítja tagjait és családjait, segítve, támogatva azokat, és persze meghatározza a számukra kijelölt utat. Nem csoda, hogy a céhek vezetői egyre inkább ragaszkodtak egyeduralkodó szerepükhöz, és a Psz. 2500-as évekre a tisztség örökletessé vált, létrehozva a helyi patríciusok, a hassyarok rétegét. Ettől az időszakról nevezik a céheket klánokként, noha általában csak a vezetésben van vér szerinti kapcsolat.

A klánok mára kevés teljes jogú taggal rendelkeznek, nem is sietik el és nem teszik könnyűvé az új tagok felvételét. Gazdagságuk okán számos külsőt alkalmaznak, és egy klánbeli mester családjához kötődő inasnak nem ritkán több generációt kell a klán szolgálatában – természetesen fizetésért – dolgoznia, mire felvételt nyerhet a céhbe. A klánok szigorúan fellépnek az azonos mesterségű céhen kívüliek ellen, ám számos mesterségben nem alakult ki céh. Ezen mesterek szabadon tevékenykednek, új céhek alapítását az uralkodó réteg nem támogatja, hiszen vetélytárs nemességre semmi szükség nincs. A fentiek miatt a lakosság kis része élvez igazi céhtagsági jogokat, nagy százalékuk csupán ezek alkalmazásában áll. Szintén nagy százalék dolgozik klánon kívüli munkásként törvényesen. A nincstelen kevés, a lakosságot jólét és gazdagság (persze viszonylagosan, kinek-kinek saját szintjén) jellemzi. A külhoniak is hasonló megítélésre számíthatnak, és számos törvény egy kategóriába sorolja őket a céhen kívüli helyi lakosokkal.

Közigazgatás

Jem-irre nem funkcionálisan, hanem a céhekből kialakult klánok fennhatósága alapján oszlik negyedekre. Jem-irrében hét nagy klán van. Ebből négy idomárklán, kettő hajós kereskedő klán, bár az egyik következetesen tengerjáró klánnak titulálja magát, és egy szerencsejátékokkal foglalkozó játéklán. A negyedeket zömével a klánok lakják és a klánpalota – a klán vezetőjének fényűző udvarháza – köré csoportosul területe. A lakók többsége a klán szolgálatában áll, ám természetesen ez nem igaz kivétel nélkül mindenre. A negyedeket a klánok szervezik, irányítják, és saját hatáskörükben szabályozzák is. A kis uradalomként a klánok irányítása alatt működő városrészek között a kapcsolatot a hassirun, avagy a klánok tanácsa jelenti. A tanács tagja a hét klánvezér, egyben a hét helyi hasseyar, vagyonos, ha úgy tetszik, nemes Ház feje. A város egészét – és magát a városállamot is – ez a tanács vezeti, nincs kijelölt első, vagy uralkodó – általánosan elterjedt ez a Riegoy városállamokban.

Vallás

Jem-irrében is a pyarroni vallás öbölmelléken általánosan tisztelt isteneinek vallását követik. Ezt, a pyarroni vallás boithánusnak nevezett irányzata több sajátos különbséggel is bír, és bár több olyan szokás is felismerhető, ami egykori crantai szokásokra, barbár hiedelmekre vezethető vissza, egyik sem lépi át azt a szintet, hogy a riegyoiaknak inkvizítorok seregétől kellene tartaniuk.

Annirnak – ahogy ezen a vidéken Antohot nevezik – két temploma áll a kikötőkben, mindkettő az itt szokott alacsony építésű, vastag falú, kagylómintás cserepekkel fedett épület, melynek oltárrésze a

víz fölé ér. Az induló hajók nem felejtenek el apró áldozatokkal kedveskedni oltárainál, mielőtt kifutnának.

Dreunak (Dreina) egy temploma van Jem-irrében, az sem a legnagyobbak közül való. Dreina hívei kevesen vannak, főleg a szárazföldi területeken jellemzőek.

Legnépszerűbb a városban Aari hite. A Riegoy városállamokban építenek templomokat, ezek szellős, nagy tetőablakos fából ácsolt, könnyed épületek, szélforgókkal és viharsíppokkal. A városban több is található belőlük. Legnevezetesebb mágia kikötőben található, több hajótestre épített úszó templom, a Viharszentély.

Noha semmi nem tiltja más vallások megjelenését, Jem-irre lakosságának zöme a pyarroni vallás boithánus irányzatán kívül nem érdeklődik más vallás iránt. A kevés kivétel egyike a Tharr vallásának egy kevésbé vérengző irányzatát magáénak valló Dassire idomárklán, akinek birtokain több Tharr-szentélyt is emeltek a klánt szolgáló Tharr-papok. Óvatosan kell tevékenykedniük, ugyanis a város törvényei és szokásai nem támogatják sem az emberáldozatokat, sem a pyarroni eszmékkel nyíltan szembehelyezkedő tanokat. Továbbá igaz, hogy a sok helyen másként értelmezett boithánus tanok nem váltják ki az egyébként is messze lévő Szent Város rosszállását, hiba lenne azt gondolni, hogy a Riegoy-öböl mellékén nincsenek jelent az Inkvizítorok Szövetségének megbízottai.

Városőrség és közbiztonság

Jem-irre városőrsége, ahogy más, klánok tanácsa irányította városnak a partvidéken, igen furcsa képet mutat. Mivel az egyes városrészek közbiztonságáért is az azt uraló klánok felelősek, ők tartják fenn a fizetett városi őrséget. Ennek megfelelően a katonák, vagy még inkább zsoldosok híján vannak a központi vezetésnek, egyenruhának, azonos fegyverzetnek, ellenben a klánok Jem-irrében is elég vagyonosan hozzá, hogy megfelelően képzett embereket foglalkoztassanak. Számos környékbeli fegyveres, kalandozó és északi zsoldos szegődik hosszabb-rövidebb időre a klánok szolgálatába, csak az őrségek közvetlen vezetése kerül ki a klán tagjai közül. Ennek megfelelően minden városrész ötven-százfős, vegyes fegyverzetű, eltérő taktikájú őrséggel rendelkezik, akiktől legfeljebb egy címeres általvető viseletét követelik meg. Mivel az ilyen őrségek a klántól, még inkább annak teljhatalmú klánvezérétől kapják zsoldjukat, gyakorlatilag annak magánhadseregének tekinthetők.

Jem-irréből szólva meg kell említeni a klánok magánhadseregének azon tagjait, akik éppen az idomárklánok nevezetességeit, a harci kutyákat állítják a város biztonságának szolgálatába. Bizony nem ritka, hogy az őrző egységek egy-két harci kutyát is felvonultatnak, és gyakran használják őket őrzésre, nyomolvasásra is.

A közbiztonság Jem-irrében finoman szólva is csak változónak mondható. A sokféle húzó magánőrségek, üzletelő alvilági klánok, egymással is versengő céhek világában csak az érezheti magát igazán biztonságban, aki valamelyik klán védelmét élvezzi, vagy elég erős, hogy bárkivel szemben megvédje magát. A viszonylagos jólét azonban azt is eredményezi, hogy senkit nem késelnek meg néhány ezüstért. Jem-irrében mindenki nagyban dolgozik. Az üzletektől védelmi pénzeket szednek, a kalóznál pénzzel is megváltható a gyengébb hajókaravánok biztonsága, a tolvajok pedig csak a nagyobb zsákmányért mozdulnak, és gyakoriak a gazdasági csalások, előjogokkal, monopóliumokkal történő visszaélések.

Alvilág

Elmondható, hogy Jem-irre mozgalmas alvilággal rendelkezik. A tengeren, a Riegoy-öböl itteni, északi részén az Albatroszfőókák nevű kalózszervezet az úr. Fűrge járású tabrakjaik, melyek négyes, ötös rajokban támadnak, egyre ritkábban csapnak le, ugyanis a kalmárok rég kitapasztalták a módját, hogy előre megváltásuk hajóik biztonságát. Cserébe természetesen a kalózok nem engednek más garázdálkodni vizeiken, és gyakran csapnak össze az északi törpe kalóz klánok krontjaival, és az erre tévedő délebbi kalózzokkal. Ennek okán tevékenységük néha a klánok támogatását is élvezzi, követhetlenné téve jogállásukat.

Jem-irre városában több alvilági klán is tevékenykedik, az összecsapások mégis ritkák, ugyanis kialakultak már mind az erőviszonyok, mind a felségterületek. A legerősebbek kétségtelenül az Albatroszfőókák támogatását élvező, annak szárazföldi szárnyának tekinthető Gyöngyhalak nevű szervezet. Elsősorban a hajóüzletek lebonyolításából, kikötői vámmanipulációkból és csempészetből szerzik bevételeiket. Jem-irrében jelen vannak a Kobrák is, a toroni gyökerű szervezet információkkal, monopóliumokkal, a piac befolyásolásával, zsarolásokkal foglalkozik. Újkeletű, a Psz. 3690. környékén megjelent klán a Szellemlátók titokzatos szervezete. A külhoniak által alapított, állítólag titkos hatalmak támogatását élvező klán furcsa, túlvilági erőkkkel támogatott akcióiról mind többet hallani városszerte. Ahogy a városállamok többségében, itt is jelen vannak a Barrakudák emberei, akik inkább csak megfigyelnek, kémkednek, ám ha egyszer cselekvésre szánják el magukat, jól szervezett, csendes és gyors akciók jellemzik őket.

Épületek

Jem-irre épületeinek túlnyomó többsége a helyben égetett téglákból készül. Ezek változatossága minden képzeletet felülmúl, a kicsitől a nagyig, a mintástól a simáig, a megszokott alakútól a sokat látott mesterek furcsa ötleteitől vezérelt egyedi kialakításúig mindenféle téglát készítenek és alkalmaznak a városban. A téglapépületek külső falait általában nem is burkolják, így a jem-irrei házak sárgászöldes falúak. A házak belsejét általában fával bélelik, a családoknál a vesszőfonat és a deszkák a gyakoriak, míg a középületek és a gazdagabb házak belsejét faragott, festett fakazetták díszítik és burkolják. A különböző épületek padlóit is vastag fapadlók képezik.

Az épületek tetőszerkezetére, de olykor még a felső részek, esetleg emeletek építésénél is előszeretettel alkalmaznak fát. Talán az elfektől vették át a könnyed, díszes és sokféle megoldásokkal készülő faszerkezetek használatát az itteniek. A Riegoy városállamokban sokféle jellemző a fatetők alkalmazása is, ám ez alól Jem-irre kivétel, nem is igazi polgár az, akinek a háztetője nem készül legalább három fajta agyagcserepéből. Ha a téglákra a változatosság jellemző, akkor az égetett agyagcserepek közül kis túlzással talán nem is létezik két egyforma. A tetőfedők külön művészetnek tekintik a különböző színű cserepekből készülő mintákat, olykor még képeket is, melyeket a házak tetejére készítenek. Jem-irrében cserép fedi a melléképületeket, a téglakerítéseket, de még a kutyaólakat is.

Jem-irre városfalának alapját a helyi part mészköve adja. A nem túl jól faragható kő hatalmas tömbjeiből a Psz. 824. esztendőben emeltek említésre méltó falat, amit később kiegészítettek, majd az új részek csatlakozásakor – Psz. 1532-től folyamatosan bővítettek. A régi fal vastagsága 6-8 láb körüli, magassága átlagosan 7-10 láb, míg az új falrészek csak 5-6 láb vastagok és a magasságuk is csupán 5-7 lábnyi. Jem-irre nem igazán ostromálló falát téglafalú, cseréptetős, fedett gyilokjáró egészíti ki és díszíti egyszerre.

A város útjai zömmel kő borításúak, de nem ritka a kőzúzalékkal, törmelékkel felszórt terek, mellékutak látványa sem, ami még a nagyobb esőzések alatt is csak kisé sarasodik el. A városon kívüli jelentős kereskedelmi útvonal, a Kagylóösvény kyr útromokra épült szakaszait masszív kőtáblák fedik, a városállamok a Psz. XI-XII. században közös erőfeszítéssel állították helyre a parti államokat összekötő utat. A Kagylóösvény mentén nagyjából egy napi járóföldre legalább kisebb falvak, félúton gazdag vendégházak, kocsiszínek és istállók sorakoznak. Jem-irre nem rendelkezik állandó térkapuval.

Nevezetes épületei között kell említeni a hassirun, azaz a városi tanács központjának, a Tanácspalotának épületét. A teljesen téglából építészeti, boltíves, négy toronnyal is rendelkező, díszes épület ad otthont a klánok tanácsának, és emellett több hivatalnak is. Több tanácsterme is van. Tetejét kékes színben játszó cserepek fedik, ezért gyakran hívják Kék palotának is.

Szintén a város látképét uraló épület a kyr eredetű világítótorony is. A kikötőnegyedben álló hatalmas, több mint harminc láb magas torony még kyr alapokra épült, és a védelme is hatodikori eredetű. A világítótorony eddig ellenállt a várost fenyegető bármilyen pusztításnak, sem a tűzvészek, sem az Istenek Haragja nem tett kárt benne, ezért egyre többen menekülnek szent falaihoz vész idején.

Szokatlan stílusú épület a Taba el-Ibarát idéző, háromtornyú, kupolás épület, az El Hira bankház. Az idegen stílusú, masszív kőóriás a város északi részén, a kőúthoz közel található.

Említést érdemel még a kikötő hatalmas, több hajó testéből és azok fedélzetére emelt templom, a Viharszentély, mely Aari szent helye.

Fogadók

Jem-irrében az átutazó forgalom és a város mérete is több fogadót teremtett. Érdekes szólni a kikötőnegyed gyöngyszeméről, ami a Bátor tengerész nevet viseli. A fogadó bár egyszerű, mégis drága, az őt körülölelő versenyszellem azonban folyamatosan idevonzza a tengerészeket, akik közül előszeretettel választják ki a legbátrabbakat. Az örült feladatok – víz alatt úszás elektromos angolnák között, csomóbontás kötéllel függve, kötél tánc rumvédelemmel párosítva – nem csak a győztesek ünneplését, de a vendégek rendszeres szórakoztatását is szolgálják. A fogadóban külön hagyománya van a versenyek győztesére való emlékezésnek, több falat is képek, mini szobrok és faragott nevek díszítenek – érdemeik szerint.

A város legdrágább fogadója az Egykarú Polip. A fényűző, kétemeletes épülethez szorosan kötődik hűtlen Garik legendája, állítólag azon a helyen emelték a fogadót, ahol a városra támadó vízi szörny hosszas harc után végül agyoncsapta. A fogadót azóta is leszármazottai üzemeltetik, ami már csak azért is érdekes, mert Gariknak nem született gyermeke.

Bár az elfeket nem igazán kedvelik Jem-irrében, régebben ugyanis rendszeresen keveredtek összetűzésbe a város vezetésével az állatok harci állatok miatt, mégis, ha nem is tudatosan, az ő emléküket hordozza a Zöld Világ névre keresztelt fogadó. A könnyed faépület még belül is növényekkel van tele, gazdag park tartozik hozzá, és még a kanalak végén is valamilyen növényi minta díszel. A legendákra adni kell, így a személyzet több tagja is emlékeztet az elfek titokzatos népére, ha nincs elég vér szerinti alkalmazott, hát egy kis smink segít.

Itt szólnak a város nevezetes bordélyáról, a hangzatos Ködleányok tanyájáról. Nevét állítólag onnan kapta, hogy hölgyei igen gyorsan köddé válnak, amint letelt a számukra rendelt idő. A hely igen drága, ám híres, és noha a minőséghez nem férhet kétség, mégis háromszoros áron kapja meg azt az ember, amit máshol is megtalál a városban. Az itteni lányok gyönyörűek, képzetek és készségesek, és a helynek ugyancsak jó hírét keltik, a lányok híre itt az alidariakéval vetekszik, ami bizonyosan erős túlzás – ám az is igaz, hogy elégedetlen vendég még nem távozott a díszes, vörös tetejű palotából. A

ködleányokat azonban nem csak pár órára élvezheti a néha csak ezért erre vetődött utazó, akár több hétre, hónapra is vásárolhat feleséget magának, ha van rá elég pénze.

A fürdők legkeresettebbike a város középső dombjába vájt Lehunyt Szem fürdő. A felszínen csak kicsi épülettel rendelkező intézmény számos földalatti teremmel, folyosóval rendelkezik, ahol mágikus melegítésű medencékben mártózhat meg a vendég, és számos gőzkamra is rendelkezésre áll – akár démonfüsttel is.

Rendek

A Riegoy városállamokban a rendek többségét lefedi a városi klánok és az alvilág közösségei, a megfelelő helyen írtunk róluk. Ezek mellett talán az egyetlen említésre méltó közösség a boithanus rend, amely egy iskolával és ispotállal képviselteti magát Jem-irrében.

A jem-irrei heraldikáról

A Riegoy-városállamokban nincs a címerviselésnek olyan hagyománya, mint például az erveknél, ahonnan a legtöbb hatás érte az ittenieket. A klánok elsősorban erv hatásra kezdtek címereket használni a Psz. XII. században. A városállamokra az erv pajzs úgynevezett farkasfoggal ellátott változata jellemző. Szín és formavilágában is többnyire az erv, és a helyi kultúra elf elemei jellemzőek. Szinte minden címer tartalmaz a klán, később a hassyer foglalkozására, mesterségére utaló szimbólumot. Jem-irrében ez egy hegyes talpú pajzsfőben elhelyezett arany kutyafej, a város büszkeségére utalva. Ezt, igényelve a városhoz való tartozást, minden helyi címerben megtalálhatjuk. A riegyoi címerekre az egyszínű mezők alkalmazása jellemző, a címerképek színe pedig a legtöbb esetben ugyancsak szín, nem pedig fém. A sok helyen megszokott címerpalást helyett különböző koszorúk ölelik a címereket. Sisakot – lévén, itt nincs túl nagy hagyománya a lovagi kultúrának sem – csak nagyon ritkán szerepeltetnek a címeren, ám a címerdísz jellemző.

Jem-irre városi címerét csak olyankor használnak, amikor a hassirun, azaz a városállamot irányító klánok tanácsa döntését tolmácsolják, és olyan ügyekben, ami nem egyes klánokat, hanem az egész városállamok érinti. A címer a farkasfogas talpú jem-irrei pajzson, fekete mezőben arany kutyafejet ábrázol.

Nemesházak

Jem-irrében a Riegoy városállamokra jellemző sajátos nemesi, vagy inkább patrícius réteg, - helyi szóval hasseyarok - alakult ki a klánok vezető családjaiból. Kevesebb hagyománnyal, ám több vagyonnal rendelkeznek, mint más vidékek nemesei. Mivel a klánokat mind valamilyen szakmából meggazdagodott mesterek alapították, gyakori, hogy a klánvezér családjában a mai napig művelik az adott foglalkozást, szégyen is volna a klánokon belül, ha nem értenének azok művészetéhez, arról nem is beszélve, hogy gyakran a klánok vezetői őrzik a céh legfőbb szakmai titkait is.

Fsz.	Név	Eredet	Vallás	Politika	Gazdaság
1.	Khadder	maldár	boithánus	elszigeteltség p.	harci kutya, állatviadalok
2.	Tyrrat	maldár	boithánus	szövetség párti	harci kutya
3.	Ommun	maldár	boithánus	szövetség párti	tengeri kereskedelem
4.	cwa Endrom	erv	boithánus	szövetség párti	tengerjáró távolker., hadihajó
5.	Gehrat	maldár	boithánus	elszigeteltség p.	harci kutya, kakas
6.	Dassire	maldár	Tharr	semleges	mágikus idomítás, tenyésztés
7.	Ravvul	maldár	boithánus	elszigeteltség p.	szerencsejátékok

1. Khadder Klán

Eredet: maldár

Vallás: boithánus

Politika: elszigeteltség párti

Gazdaság: harci kutya, állatviadalok

Családfő: Fremer Khadder (62-)

Jem-irre egyik legnagyobb múltú, maldár eredetű hassyar családja és klánja, hatalmát még a Psz. 1200-as években, a dinisi uralom alatt alapozta meg. A harci állatok divatba jövéseivel megerősödött, és akkor még Glen-irre egyik vezető hatalma lett, a Tyrratok mellett, egyik fő vetélytársukként. A városállam élére legutóbb a Psz. 3690-es botrányok és a Tyrrat ház tekintély és hatalomvesztése juttatta.

A Khadder klán a jem-irrei idomárklánok egyike, kezdetektől foglalkozik harci kutyák tenyésztésével és idomításával. A nevelés mellett a nemesítésre is sok gondot fordítanak, a klán tevékenységét dicséri büszkeségük, a farkas méretű, ezüstös szőrű khordor, ez a Psz. 2500-as években megjelent kiváló fajta. A klán tulajdonában álló Farkasvér aréna – melynek a legenda szerint minden tégláját farkas vérrel szentelték meg – főleg állatviadalok, de olykor ember elleni kutyaviadalok színhelye is.

A klán politikáját tekintve a függetlenségét őrző, Jem-irre vezető szerepét megteremteni és megtartani igyekvő szándék jellemzi. Bár jó viszonyra törekszik szomszédaival, ahogy a többi városi klánnal is, amint alkalma adódik, mindent megtesz a hatalom megszerzéséért, jó példa erre a Psz. 3690-es évek elejének botrányos időszaka, amikor kihasználva a vezető Tyrrat klán nehézségeit, Jem-irre élére küzdötte magát. A helyi klánra a vidéken általános pyarroni vallás boithánus irányzata jellemző, bár a szintén általánosan elterjedt alacsony hitbuzgóság is jellemző rájuk.

A Khadderek igyekeznek magukat függetlennek tudni más klánoktól, és bár a jó viszonyt és a látszólagos barátságot még különböző érdekek esetén, a szakmai vetélytársakkal is őrzik, nem jellemző rájuk a szövetséges keresése. Jelenleg azonban házassággal megerősített jó kapcsolat fűzi őket az Endrom klánhoz.

A klán feje az 57 éves Fremer Khadder, aki Psz. 3691 óta Jem-irre legnagyobb tekintélyű klánvezére. A nőket meglelt kora ellenére is szereti, és azok is őt. Kiváló fizikumú férfi, az idomítás és a kutyatenyésztés mestere, de állítólag értően forgatja a tört is. Felesége – a harmadik a sorban – a fiatal és gyönyörű Hollea; a rosszmájú szóbeszéd szerint minkét elődét a klán kutyái marták halálra – nem véletlenül. Hollea nem csak kedves és empatikus személyiség; a hollófekete hajú asszony valószínűleg

megtalálta a módját, hogy sokáig lekösse ura figyelmét. A pletykák szerint nem csak az életben, de a hitvesi ágyban is szabados. A Ház örököse elvileg a 38 esztendőös Guindar, aki kiváló hajós és nagy tengeri felfedező hírében áll. Nem vet rá jó fényt a klánon belül, hogy nemcsak a cwa Endromok hajóinak egyikét vezeti, de párt is onnan választott magának. A klánban nem sok támogatója akad, és azt beszélnek, ha apja nem lenne, öccsei minden bizonnyal megpróbálnák kiforgatni a hatalomból, amelyre a jelek szerint egyébként sem igazán áhítozik.

A klán címere az általános fekete pajzsfőjű jem-irrei farkasfogas pajzson világoszöld alapon vörös kutyafejet ábrázol, saját fajtájukra, a khordorra utalva.

A Khadder klán eddigi kidolgozott családfája (Psz. 3693):

Psz. 3631/3642- **Fremer Khadder** (62-)

első felesége (Psz. 3650) **Eriella Raddum** (Psz. 3633/3650-3658) (25)

első lánya **Aelmirre Khadder** (Psz.3651-) (42-)

első fia **Guindar Khadder** (Psz. 3655-) (38-)

felesége **Direla cwa Endrom** (Psz. 3681) (Psz. 3663/3681-) (30-)

második felesége (Psz. 3659) **Salime Erassil** (Psz. 3640/3659-3672) (32)

második fia **Taggir Khadder** (Psz. 3663-) (30-)

harmadik fia **Zimurr Adrafin Khadder** (Psz. 3668-) (25-)

második lánya **Yallienne Khadder** (Psz. 3671-) (22-)

harmadik felesége (Psz. 3685) **Hollea Yldes** (Psz. 3658/3685-) (35-)

harmadik lánya **Imole Khadder** (Psz. 3685-) (8-)

negyedik fia **Adarvan Khadder** (Psz. 3689-) (4-)

2. Tyrrat Klán

Eredet: maldár

Vallás: boithánus

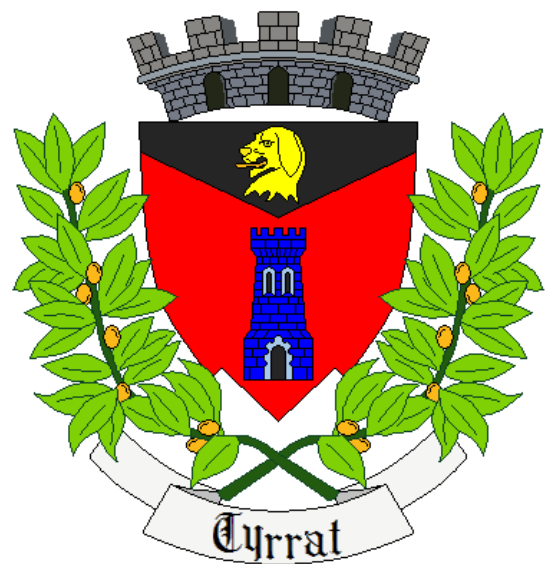
Politika: szövetség párti

Gazdaság: harci kutya

Családfő: Oden Tyrrat (45)

Jem-irre talán legrégebbi, maldár eredetű hassyar családja és klánja. Hatalma a Psz. 1100-as évekből, az öböl dinisi uralom idejéből származik. Idomárklán, talán elsőként kapaszkodott a harci állatok, elsősorban kutyák idomításába, és Glen-irre vezető klánja, a ma vezető Khadder klán vetélytársa lett. Sokáig a városállam vezető klánja volt, legutóbb a Psz. 3690-es botrányok hatására veszítette el a lakosok bizalmát és vezető szerepét, amit a Khadder klán vett át.

A Tyrrat klán egyike a város legősibb idomárklánjainak. A Psz. X. századtól kezdte harci kutyák idomításával foglalkozni. Idomítási módszereik régiek, a klán hatalmas tapasztalattal rendelkezik. A családban hagyomány a kutyaidomítás, a Tyrratok szinte minden fia és lánya magas szinten ismeri és alkalmazza, vagy addig tanulja, amíg él. Harci kutyáik kiválóak, vallják, nem a fajta számít, hanem a felkészítés. Szinte minden fajta kutyából képesek kihozni a maximumot, természetesen akadnak azért kedvenc fajok. Több féle kutyát is idomítanak, kezük alól messze földön keresett viadal-kutyák, de igazi nyomkövető, és harci kutyák kerülnek ki. A klán tulajdonában áll a város legnagyobb, ha nem is a

legrégebbi arénája, amely a Sredagal nevet viseli – a jem-irreiek a mai napig emlékeznek a Psz. 3200-as évek híres és hősi harci kutyájára, akiről évről évre több legenda forog közszájon.

A klán politikáját a nyitás, a Sósöböl-paktum országai közötti hely keresésének politikája jellemzi. A Tyrratok szerint a városállam túléléséhez a legjobb út, ha a közösség részeként, a Riegoy-városállamok kötelékében tevékenykedik, és azt csinálja, amihez a legjobban ért, harci állatokat tenyészt és értékesít. Nem törekszenek vezető szerepre, amolyan csendes és kitartó támaszul szeretnék fenntartani a várost a szövetség számára. Politikájuk elfogadottá tette őket, noha nem kedvezett a büszke függetlenség-pártiaknak, akik a Psz. 3690-es évek botrányai közben, élükön a Khadder klánnal, átvették a hatalmat. A klánra a pyarroni vallás helyi boithánus irányzata jellemző, és túlzottnak nem nevezhető a Tyrratok hitélete sem, másokhoz képest sokkal inkább támogatják az egyházat; kerületükben a legnagyobb a templomok és szentélyek száma.

A Tyrratokat hagyományosan jó, ám semleges, kicsit távolságtartó viszony fűzi a városállam többi nagy klánjához. Egyrészt a Tyrratok hagyományosan a város egyik régi, gyakran vezető klánja, így minden más klán sorsát egyfajta irányítóként a szívükön viselik, ugyanakkor ez eredményez egyfajta kiemelkedettség érzést is tagjaiban. Ez a – sokszor bizony csak névleges – vezető szerep azonban soha nem öltött zavaró mértéket. Emellett a klánt manapság házassággal is megerősített jó viszony fűzi az Ommun klánhoz.

A klán feje a 45 esztendő Oden Tyrrat, aki még nem heverte ki a Psz. 3690-es felfordulást. A botrányok, érthetetlen események, élőhalottak, kalandozók, és kedvenc kutyájának, a városállam büszkeségének, Hercegnek az elvesztése vészesen lecsökkentette a népszerűségét, klánja el is veszítette vezető szerepét. A klánon belül azonban még mindig szava van a vékony, szálkás izmú, szigorú tekintetű és erős akaratú férfinak. Felesége az Up-umbari származású Tiale Regorrin. A szóbeszéd szerint a csinos, barátságos hölgy titkos tudományokban is jártas, bár ezt a feltételezést sokan a botrányokban kialakult pletykák egyikének tartják csupán. Három gyermekük, Lessar (7), Darga (7) és Zellia (8) mind tehetséget mutatnak az idomításban, és élvezik a klán megbecsülését.

A klán címere fekete pajzsfőjű jem-irrei farkasfogas pajzson vörös mezőben kék bástya.

A Tyrrat klán eddig kidolgozott családfája (Psz. 3693):

Psz. 3620/3646-3675 **Rakian Tyrrat** (55)

felesége (Psz. 3644) **Kirsille Villar** (3625/3644-3690) (65)

első fia Oden Tyrrat (Psz. 3648-)

második fia **Akran Tyrrat** (Psz. 3651-) (42-)

felesége (Psz. 3673) **Suille Ommun** (Psz. 3652/3673-) (41-)

Psz. 3648/3676- **Oden Tyrrat** (45-)

felesége (Psz. 3674) **Tiale Regorrin** (Psz. 3653/3674-) (40-)

első fia **Lessar Tyrrat** (Psz.3676-) (17-)

második fia **Darga Tyrrat** (Psz. 3679-) (14-)

lánya **Zellia Tyrrat** (Psz. 3682-) (11-)

3. Ommun Klán

Eredet: maldár

Vallás: boithánus

Politika: szövetség párti

Gazdaság: tengeri kereskedelem

Családfő: Ralluw Ommun (46)

Az Ommun klán egy maldár eredetű tengeri kereskedő klán. Gazdasági erejét a Psz. 1300-as években alapozta meg, amikor is Dinis uralma megszűnt a Riegoy államok felett, és más városok kereskedő klánjai – közöttük a glen-irrei Ommun klán is megerősödhetett. Tekintve, hogy a városban nem volt túl jelentős hagyománya a tengeri kereskedelemnek, az Ommunok sikerrel kiszorították lehetséges vetélytársaikat, egyedül csak az erv országokból érkezett, ám másfelé hajózó Endromok erősödtek meg mellettük, mint hajós Ház.

Az Ommun klán a Riegoy-öböl beli tengeri kereskedelem helyi képviselője. Hajói főleg az öböl középső és déli részét járják, és nem csak a Jem-irre környékén termelt javakat szállítják az öböl parti városok kikötőibe, hanem a Kagylóösvényen és az Északi városállamokból áramló termékekkel is. Az Ommun klánnak létérdeke a stabilitás, és a Sósöböl paktum biztosította kereskedelmi jogok, ezért politikáját egyértelműen a szövetség pártiság jellemzi. Az Ommun klán hagyományosan a pyarroni vallás boithánus irányzatát vallja magáénak.

A Ház tevékenységében vetélytárs nélküli, így viszonya semleges, vagy jó a város klánjaival. Kereskedők lévén nem keresik a bajt, a szomszédos városok kereskedő klánjaival is igyekeznek jó viszonyban maradni. Jem-irreben a Tyrrat klánhoz fűzi őket házassággal is megerősített szövetség, ennek politikai nézeteiknek hasonlósága is az oka.

A klán feje a 46 esztendő Ralluw Ommun. A szóbeszéd szerint irtózik a tengertől, ami – klánját ismerve – finoman szólva is szégyenletes. Az tény, hogy igen kevésszer száll hajóra, ahogy ő mondja, nem kockáztathatja a klán vezetését. Ellenben kiváló vívó, noha nem hangoztatja, és a politikában és diplomáciában is képzett – fiatal korában sokat forgott Dreu papjai között. Felesége Aynnela Hekkyar, egy helyi, jómódú halászcsalád leánya. Nyakát takaró sebhelyét – amit mindig magas nyakú felsővel takar – egy ismeretlen tengeri szörny okozta még fiatal korában, amit Annir papjai számtalan változatban magyaráznak. Három gyermekük van, a legidősebb, Suille, Arkan Tyrrathoz ment feleségül. A családfő ifjú örököse a tehetséges hajósinas hírében álló, fiatal és érdeklődő Osturre (17); legfiatalabb fiuk Hekar (15).

A klán a szóbeszéd szerint kapcsolatban áll az Albatroszfiókákkal is, noha ezt a legnagyobb titokban tartják, és állítólag ez a kapcsolat sem viharok nélküli.

A klán címere fekete pajzsfőjű jem-irrei farkasfogas pajzson égbék mezőben két vörös hal.

Az Ommun klán eddig kidolgozott családfája (Psz. 3693):

Psz. 3647/3675- **Ralluw Ommun** (46-)

első felesége (Psz. 3650) **Aynnela Hekkyar** (Psz. 3626/3650-) (67-)

első lánya **Suille Ommun** (Psz. 3652/3673-) (41-) Arkan Tyrrathoz ment hozzá.

első fia **Osturre Ommun** (Psz. 3676-) (17-)

második fia **Hekar Ommun** (Psz. 3678) (15-)

4. cwa Endrom Klán

Eredet: erv

Vallás: boithánus

Politika: szövetség párti

Gazdaság: tengerjáró távolkereskedelem, hadihajó

Családfő: Darigel cwa Endrom (17)

Erv eredetű helyi család és a köré szerveződött klán. A Psz. 1350-es években vándoroltak el az erv hercegségekből a fellendülő új kereskedelmi út mentén. A későbbi Jem-irrében letelepedő család kapcsolatai révén az erv kereskedelemmel kezdett foglalkozni, először szárazföldi úton, majd ennek hátrányait felismerve egy merész húzással tengeri úton is. A vállalkozás sikeresnek bizonyult, és a későbbiekben déli irányba is indultak az Endromok kereskedőhajói, a Nyugati Városállamok és Erion felé. Mivel az öbölbeli tengeri kereskedelemben sosem szólt bele, ezért nemhogy nem keveredett konfliktusba a város másik tengeri kereskedő klánjával, az Ommunokkal, hanem így egyenesen felosztották egymás között a tengeri kereskedelmet.

Az Endrom klán több, mint kilenc hatalmas tengerjáró hajóval rendelkezik, és majd kétszer ennyit bérel, vagy foglalkoztat még. A vörös-sárga lobogók alatt hajózó karavánokra bonyolult szerződésekkel, szövetségeseikkel vigyáznak. Jellemző, hogy nem igazán foglalkoznak az áruval magával, általában kereskedőtől kereskedőhöz vándorol rajtuk keresztül, ők szinte csak a szállítással foglalkoznak. Politikájukat tekintve a klán szövetség párti, tevékenységüknek bőven megfelel a Sósöböl-paktum biztosította viszonylagos stabilitás. Erős támogatói is a szövetségnek, jelentős anyagiakkal járulnak hozzá rendszeresen rendezvényeihez. Az erv eredetű Ház tagjai elkeveredtek a Riegoy-öböl mellékiekkel, vallásukat is átvették, az Endromok a Pyarroni vallás Boithánus irányzatát vallják magukénak.

A klán házassággal is megerősített jók kapcsolatot tart fenn a város jelenleg legerősebb, a Khadder klánjával.

A klán feje a fiatal Darigel cwa Endrom (17), aki bár igyekszik felnőni a feladathoz, melyet a klán vezetése jelent, a mindennapi ügyeket anyja, Hellea Derwal és egykori apja tanácsadója, a dzsad származású Muiszer Raghal intézi. Hellea meggyötört arcú, legszebb éveinek végén járó nő, akire az élet bőven mér a csapásokat, ebből férje elvesztése csak egy volt. A szóbeszéd összefűzi a dzsad tanácsadóval is, ám erre bizonyítékot aligha tud valaki is mutatni.

A klán címere erv pajzsban vörössel és arannyal harántvágott, keresztszínű mezőben harang. Az Ommun klán eddig kidolgozott családfája (Psz. 3693):

Psz. 3634/3655-3691 **Largar cwa Endrom** (57)

első felesége (Psz. 3662) **Jehhily Zimorde** (Psz. 3643/3662-3671) (28)

lánya **Direla cwa Endrom** (Psz. 3663/3681-) (30-) Guindar Khadder felesége lesz.

második felesége (Psz. 3677) **Hellea Derwal** (Psz. 3658/3677-) (35-)

fia Darigel cwa Endrom (Psz. 3676)

Psz. 3676/3691- **Darigel cwa Endrom** (17-) Helyette **Muiszer Raghal** intézi a klán ügyeit.

5. Gehrat Klán

Eredet: maldár

Vallás: boithánus

Politika: elszigeteltség párti

Gazdaság: harci kutya, kakas

Családfő: t (11)

Helyi, maldár eredetű klán. A Psz. 1600-as években vált jelentőssé, amikor kiemelkedett az állattenyésztő klánok közül, és idomítással kezdett foglalkozni, viadalok számára. Ma Jem-irre egyik kisebb befolyású idomárklánja.

Sajátossága, hogy nem csak az itt divatos harci kutyákat, hanem egyéb állatokat is idomít. Ezek közül kiemelkedik a harci kakasok betanítása, a Gehrat klán arénájában, ami a Kormos aréna nevet viseli, gyakoriak a színpompás harci állatok összecsapásai. A Gehratok keze alól azonban nem csak harci- kutyák és kakasok kerülnek ki, az idomárok szinte bármilyen állatból képeset gyilkos harcost képezni. A legenda szerint a legkülönlegesebb állatok idomítását is megoldják, ha kell, nem kevés mágikus támogatással. A klán kevésbé központosított, a családok sokszor hónapokig saját otthonuk egy hátsó részében tartják az éppen rájuk bízott házi kedvencet. Messze földről is érkeznek megbízók, akik olyan állatokat hoznak Jem-irrebe idomításra, amellyel máshol nem boldogulnak. A klán nem sokat politizál, ha mégis felemeli szavát, általában függetlenség párti nézetet képviselnek. A Gehratok tökéletesen elboldogulnak Jem-irre saját keretei között, egyáltalán nincsenek rászorulva a szövetség más városaira, és ha tehetik, nem is hagyják magukat vagy tevékenységüket befolyásolni. Vallását tekintve a Gehratok a pyarroni vallás itt általános, boithánus irányzatát követik.

A Gehratok semleges és jó viszonyt tartanak fent a város többi klánjával, bár vigyáznak rá, hogy hozzájuk ne kerülhessen senki túl közel. Sokszor vádolták már őket titkok ellopásával, különböző módszerek ellesésével más klánoktól, sőt, az utóbbi időben ráálltak arra is, hogy az előzőleg kinézett klántagokat átcsábítják magukhoz, amely általában nem könnyű, de nem kivitelezhetetlen feladat.

A Klán vezetését apjuk halála után a fakó ikreként emlegetett páros látja el. A világos hajú, betegesen sápadt ikerpárról nem csak megjelenésüket, de egész személyüket tekintve legendák sokaságát beszélnek a jól értesült körök, akik szerint a furcsa testvérpár kiemelkedő ügyességgel forgatja különös, keleti kardjukat. Asszonyt nem fogadtak még maguk mellé, a rossz nyelvek szerint nincs is rá igényük. A klán vendége már hosszú hónapok óta egy titokzatos öbölmelléki asszony, aki a jól értesültek szerint nem adta még fel, hogy elcsavarja valamelyikük, vagy akár mindkettőjük fejét.

A klán címere fekete pajzsfőjű jem-irrei farkasfogas pajzson vörös alapon zöld kakast ábrázol.

A Gehrat klán eddig kidolgozott családfája (Psz. 3693):

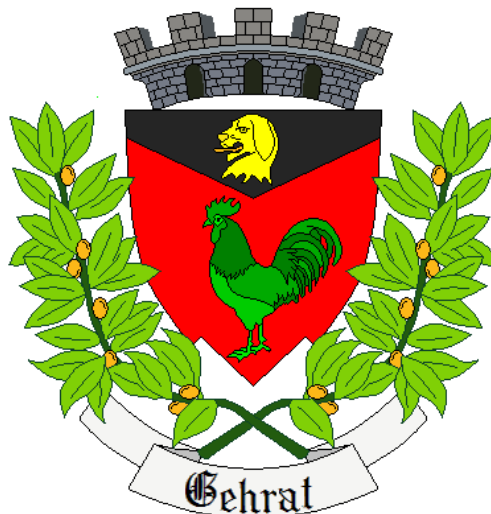
Psz. 3620/3638-3687 **Vesarr Gehrat** (67)

felesége (Psz. 3640) **Arienne Lisse Zorbes** (Psz. 3622/3640-3680) (58-)

első (iker) fia **Trides Gehrat** (Psz. 3665)

második (iker) fia **Aragun Gehrat** (Psz. 3655)

Psz. 3665/3687- **Trides és Aragun Gehrat** (28-)

6. Dassire Klán

Eredet: maldár

Vallás: Tharr

Politika: semleges

Gazdaság: mágikus idomítás, tenyésztés

Családfő: Garas Dassire (36-)

Maldár eredetű helyi klán, a Doardon-hegységből származnak. Sokáig a város környéki egyik gazdaság volt a központjuk, megerősödésük a Psz. 2300-as évekre tehető. Ekkor került Toronba Hokkum Dassire, aki Tharr papjaként tért haza a Riegoy mellékre. Fellendítette Házát, ami Jem-irre egyik különleges idomárklánjává nőtte ki magát.

A Dassire klán különleges harci kutyák idomításával és emellett tenyésztésével is foglalkozik. A klán mágikus hagyományait felhasználva különleges tulajdonsággal felruházott harci kutyák kerülnek ki a kezük alól. Nem ritka a mérgezett harapású, pikkelypáncélos, szarvval ellátott, vagy a tűzokádó harci eb sem. Természetesen, ezen kutyák ára jóval magasabb, mint közönséges társaiké. Tharr káosz mágiájának köszönhetően a Dassire klán nemesítői a századok során példátlan fajtáját tenyésztették ki a legkülönlegesebb fajta harci kutyáknak. A Dassire klán a legkeresettebb viadal szervező is, arénájukban, a Csata és Vér parkjában rendszeresen nem csak a kutya-kutya elleni viadatok, de a különleges kutyák, szörnyek erejét emberekkel összemérő harcok is.

Politikáját tekintve a klán semleges álláspontot képvisel. Tevékenysége olyannyira egyedülálló, hogy nemigen akad vetélytársa sem Jem-irreben, sem azon kívül. Kicsit talán átvettek a toroni gögből, ugyanis amolyan fölöttük állóként szemlélik az öbölmelléki városok jelentéktelennek bélyegzett ügyeit, maguk nemigen ártják bele magukat semmibe, amíg közvetlen érdekeik nem kívánják így. A klán egyedüli jelentős képviselőként Jem-irre városában Tharr, a Háromfejű hitét vallja. Klánjuk területén áll a város egyetlen Tharr szentélye is, ahol legalább annyira kicsavart hitét imádják a Háromfejűnek, mint amennyire a Pyarroni vallás eredeti tanaitól eltér a helyi boithánus irányzat.

A Dassire klán helyben nem, csak távol, Toron közelében rendelkezik szövetséggel. A család több tagja is Tharr papja, többük volt már Toronban, vagy annak közelében, gyakoriak a daychíni látogatások is. Mégis, ezzel a távoli szövetséges rendszerrel is elég erősek tudnak maradni, hogy megállják a helyüket Jem-irre forgatagában.

A klán feje a középkorú Garas Dassire. A májfoltos arcú, vallásosságáról ismert, kegyetlen klánvezér a szóbeszéd szerint a mágia különböző formáiban sem járatlan, és a nőket sem veti meg, bár kevesen vágnak megismerni a rossz nyelvek szerinti szadista stílusát. Felesége nincs, ám több ágyast is tart.

A klán címere fekete pajzsfőjű jem-irrei farkasfogas pajzson zöld ostort ábrázol.

A Dassire klán eddig kidolgozott családfája (Psz. 3693):

Psz. 3657/3682- **Garas Dassire** (36-)

első fia **Tovar Dassire** (Psz. 3680-) (13-)

második fia **Razgor Vihhul Dassire** (Psz. 3684-) (9-)

harmadik fia **Nerumb Dassire** (Psz. 3688-) (5-)

7. Ravvul Klán

Eredet: maldár

Vallás: boithánus

Politika: elszigeteltség párti

Gazdaság: szerencsejátékok

Családfő: Agador Ravvul (52-)

Maldár eredetű jem-irrei klán. Sajátos az itteni családok és klánok között, mert nem a divatos harci-kutya tenyésztést műveli, ám abban is érdekelt. A Ravvul klán felügyeli a jem-irrei szerencsejátékokat. Ezt a tevékenységüket a Psz. 2300-as években kezdték összehangoltan, és fokozatosan törvényi támogatással végezni, ekkor nőtt meg a jelentőségük és vált a várost irányító egyik nagy klánná. A szerencsejáték, bár igen divatos volt a környéken, ilyen intézményes felügyelete és előjogainak kisajátítása nem volt jellemző a Ravvulok előtt, így vetélytársaik ma sem akadnak.

A Ravvul klán rendelkezik a fogadások és szerencsejátékok felügyeletének előjogával Jem-irrében. Ez azt jelenti, hogy aki fogadásokkal is egybekötött viadalokat akar szervezni a városállam területén, márpedig fogadás nélkül egy viadal mit sem ér, annak adóznia kell a klán felé. Ugyanez igaz a szerencsejátékot folytató intézmények üzemeltetésére is, bár Jem-irrében az ilyen intézmények nagy százaléka eleve a Ravvulok kezében van, vagy meghatározó mértékben társtulajdonosai annak. Az a szóbeszéd járja, hogy a Ravvuloknak jól képzett, különleges testőreik vannak, akik hatalmasak, furcsa hangon kommunikálnak, négy kézzel forgatják különleges fegyvereiket, és a keleti pusztaságokban születtek. A Ravvul klán a pyarroni vallás öbölmelléken elterjedt boithánus irányzatát követi, azon belül is Dreu (Dreina helyi neve) elkötelezett hívei. A klán nem egy fia tanul Dreu papjainak keze alatt. A klán politikáját tekintve elszigeteltség párti. Bár nem hangoztatják gyakran, a Ravvuloknak az a jó, ha Jem-irre egymagában, szabados és nekik kedvező törvényeivel áll helyt.

A klán jó viszonyt alakított ki Jem-irre valamennyi másik jelentős klánjával, szándékosan nem ártja magát azok ügyeibe. Számukra az üzlet az üzlet, mindegy kivel kötött. Jellemző, hogy a város klánjainak előjogokat biztosítanak intézményeikben.

A Ravvul klán feje az 52 esztendő, szabados gondolkodású, fiatalos és humoros Agador Ravvul, aki egyébként nem elhanyagolható szerencsejátékos, bár csak igazán méltó társasággal ül egy asztalhoz. Felesége a szalmaszőke, vékony, magas, sokak által csodált Lierrya, akinek elf vér is csörgedezik ereiben, és a szóbeszéd szerint nem veti meg a különböző ajzó- és bódító szereket. Első fiuk Dreu papja, a város Dreu egyházának fiatal vezetője, Kollter (28-), és Erdvol (22-), aki kiváló társasági ember és bajvívó hírében áll.

A klán címere fekete pajzsfőjű jem-irrei farkasfogas pajzson világoskék alapon fehér, tömött pénzes zacskót ábrázol.

A Ravvul klán eddig kidolgozott családfája (Psz. 3693):

Psz. 3641/3673- **Agador Ravvul** (52-)

felesége (Psz. 3663) **Lierrya Seleman Ravvul** (félelf) (Psz.3585/3663-) (108-)

első fia **Kollter Ravvul** (Psz. 3665-) (28-)

második fia **Erdvol Ravvul** (Psz. 3671-) (22-)

Szószedet

Aari (rie)

Ilyen néven tisztelik Arelt a Riegoy Városállamokban. Szent állata a vihardár, ő a viharos tengeren utazók pártfogója, a sirályok oltalmazója is. (RúnaIV/4,Riegoy Városállamok,10/2/8)

Albatroszfiókák (rie)

Alvilági – elsősorban kalóz – szervezet, ami a Riegoy Városállamok északi partvidékét tartja „befolyása” alatt. A klán erejét mi sem bizonyítja jobban, minthogy alkalmanként a déli vizeken is lelecsapnak. Gyorsjárású tabrakjaiknak köszönhetően hajózásban legfeljebb csak a tengeri törpék vehetik fel velük a versenyt. (RúnaIV/4,Riegoy Városállamok,10/1/5; Szürkecsuklyás,Északföldre)

Algabor (rie)

Csupán nevében bor, valójában egy különleges algafajtából készült, méregerős, pálinkaserű párlat. Jószerével csak a Riegoy-öböl városállamaiban szerezhető be, elsősorban Up-Umbar nevezetessége, ám az utóbbi években egyre népszerűbb Abaszisz és Toron tengerjárói között is. (Tizedik,331/2; Szürkecsuklyás,Északföldre)

Annir (rie)

2. (rie, pya) A Riegoy Városállamokban ezen a néven tisztelik a Tengerek Úrnőjét, akit a legtöbben Antohhal azonosítanak. A part és a tenger teremtményeit is hozzá kötik. (PPL1,37/2/0; RúnaIV/4,Riegoy Városállamok,10/2/6)

Arkat (rie)

A Riegoy-öböl mellékének köznyelve, mely feltehetően valamilyen romlott kyr dialektusból eredeztethető. Szókincsébe sok került a rehiari elf nyelvből és a közösből is. (Szürkecsuklyás,Északföldre)

Barrakudák (rie)

A Riegoy Városállamok legbefolyásosabb tolvajklánja, az egész térség az érdekszférájába tartozik. Kezük mindenhova elér, szervezettségük legendás. Szinte senki nem tudja, hogy vezetőik valójában elfek. Szervezeteik élén az adott városokban letelepedett elf családok hercegei állnak. Az elfeknek nincsen konkrét anyagi hasznuk a szervezetből, Oilan hírszerzésre, kémkedésre használja a kérészetüket. Legnagyobb központjuk az északi Up-Umbar. (RúnaIV/4,Riegoy Városállamok,10/2/2)

Bellendari vörös (rie)

Élénk, erős vörös szín, mely a Riegoy városállamokbeli városállamról kapta a nevét, ahol a hatalmas vörösoszattelepek feldolgozásából nyerik. (RúnaIV/4,Riegoy Városállamok,11/2/7)

Boithánus (rie)

1. Pyar hitű szerzetesrend a Riegoy-öböl mellékén. Nevét a Psz. 670-ben ideérkező godorai születésű pyarroni hittérítőről, Boithanról kapta. A rend már az első évezredben elkezdett kolostorokat építeni. A rend elsősorban tanítással és gyógyítással foglalkozik. Ismerik a vidék mérgező növényei és állatait, otthonosan mozognak az ellenmérgek területén is. Testüket is edzik, a legjobb botharcosok a vidéken. (Szürkecsuklyás,Északföldre)

2. A Pyarroni vallás sajátos, riegoyi irányzatát valló államok és hívők összefoglaló elnevezése. Mivel az öböl partjára először Boithan hozta el, róla nevezték el. Fontos megjegyezni, hogy sajátosságai ellenére nem kerül szembe a pyarroni tanokkal, s főleg nem a pyarroni paktummal, így nem fenyegeti az eretnység veszélye. (Szürkecsuklyás,Északföldre)

Dalak (rie)

A Doardon-hegység vidékén elterjedt, kis termetű, igen nehezen elejthető hegyi gazella rövid szőrű, tömött, antracitszürke alapon hófehérrel pettyezett irhája fölöttébb keresett szerte Észak-Yneven. (Hallgat az ég,312/1)

Dreu (rie)

Ilyen néven tisztelik Dreinát a Riegoy Városállamokban. (RúnaIV/4,Riegoy Városállamok,10/2/7)

El Hirad (rie)

Híres dzsad bankház, meghatározó befolyással bír a Riegoy Városállamok területén, ahol szinte minden nagyobb településen tart fenn kirendeltséget. (RúnaIV/4,Riegoy Városállamok,10/1/4)

Erth-irre (rie)

A Riegoy városállamok egyike. Nevezetes alabástrom kitermeléséről, amit vékony lapokra vágva táblaüveg helyett, megfaragva pedig edények készítésére használják. (Szürkecsuklyás,Északföldre)

Gayaccafa (elf)

A Riegoy-öböl mellett őshonos fafajta. Különös, aranyló színével és könnyű megmunkálhatóságával szerzett hírnevet.

Hasseyar (rie)

A Riegoy városállamokban az általában céhmesterekből vált patrícius réteg elnevezése. (Szürkecsuklyás,Északföldre)

Kagylóösvény (rie)

A Riegoy Városállamokat összekötő kereskedelmi út, ami a régi kyr úthálózat maradványaira épült. (RúnaIV/4,Riegoy Városállamok,9/2/7)

Kíl (rie)

Ilyen néven tisztelik Kyelt a Riegoy Városállamokban. (RúnaIV/4,Riegoy Városállamok,10/2/7)

Maar (ker.herc, rie)

2. (rie) A Riegoy-öbölben honos, kedvelt, gyakori halfajta. (RúnaIV/4,Riegoy Városállamok,9/2/6)

Maldár (rie)

A Riegoy-öböl mellékének egyik embernépe. (Szürkecsuklyás)

Napnyugat (rie)

Riegoyi félszáraz vörösbor, a Jem-irre melletti dombokon termesztett szőlőből készítik. Az egyik legerősebb bor, már egy-két kupányi is az ember fejébe száll. (Erioni harsona)

Obolke (rie)

Fehérürömmel készített riegoyi pálinkaféle. (Szürkecsuklyás,Északföldre)

Partraszállás ünnepe (rie)

Kyr eredetű ünnep a Riegoy Városállamokban. A nyár első hetében tartott ünnepen mindenki vízi járműre száll és éjfélnélkor az öböl közepére hajózik, hogy áldozati ajándékát a vízbe dobja. Napfelkeltekor pedig mindenki a partra igyekszik, derékig gázolva a vízben, amikor az már elég sekély. Ezután lakomák, versenyek, népi játékok következnek. (Szürkecsuklyás,Északföldre)

Ruakhar (rie)

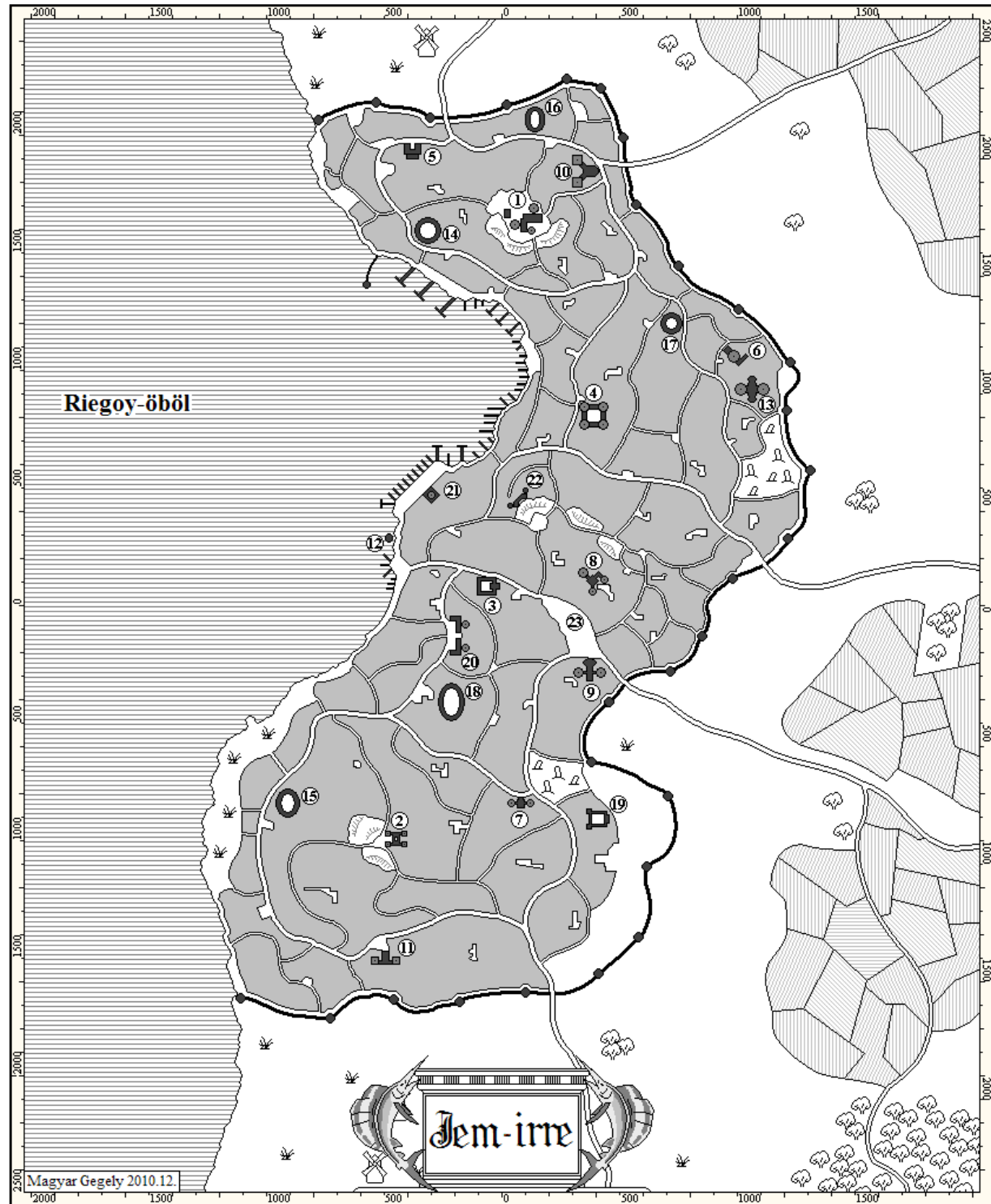
A Riegoy-öböl hajósai által félt sűrű, baljós, rejtélyes téli köd. Úgy tartják, a fehérségben örökre elvesznek és bolyonghatnak, ezért messzire elkerülik. (Szürkecsuklyás,Északföldre)

Shadsún (rie)

A Riegoy Városállamok legnagyobb vitorlásversenye, ami egy héten át tart, és végállomása Up-Umbar. (Riegoy Városállamok,11/2/1)

Sósöböl paktum (rie)

Psz. 2250-ben, a Riegoy-öböl parti városállamok között létrejött kereskedelmi szövetség. A paktumot Dinisben írták alá, innen kapta a nevét is. A szövetség elosztotta a kereskedelmi jogokat, megalkotta a Vöröstaláros Bírák testületét a vitás kérdések eldöntésére, és ezzel éget vetett a kereskedelmi jogokért folytatott nyílt háborúságnak. Ettől kezdve beszélünk Riegoy Városállamokról, noha a paktum sokkal inkább gazdasági, mint politikai jellegű. (RúnaIV/4,Riegoy Városállamok,9/1/7; Szürkecsuklyás,Északföldre)

1 - Khadder villa	9 - Annir-templom	17 - Csata és vér parkja
2 - Tyrrat villa	10 - Dreu-templom	18 - Városi aréna
3 - Ommun villa	11 - Kil-templom	19 - Boithanus rendház
4 - cwa Edrom villa	12 - Aari Viharszentélye	20 - Hassirun (Tanáspalota)
5 - Gehrat udvarház	13 - Tharr szentély	21 - Világítótorony
6 - Dassire palota	14 - Farkasvér aréna	22 - Lehúnyt szem fürdőház
7 - Ravvul villa	15 - Sredagal aréna	23 - Nagy piactér
8 - El Hيراد bankház	16 - Kormos aréna	

Felhasznált irodalom

- Rúna VI/2, Hercegi játékok, kalandmodul
- Rúna IV/4, Riegoy-városállamok
- Szürkecsuklyás Testvériség - Északföldre
- M.A.G.U.S. szabálykönyvek

A cikkben szereplő térkép szándékosan követi a legújabb MAGUS térképek stílusát.

A cikkben szereplő leírások, képek bármilyen felhasználása csak a szerző nevének feltüntetésével lehetséges! Haszonszerzésre nem fordítható.

(2011.01.) Magyar Gergely

Hozzászólás, vélemény, észrevétel: magyargerhely@kalandozok.hu